

standse ved, og ikke mindst den Kurs, som Venstre paa dette Omraade har fulgt siden det saakaldte Systemskifte i 1901. Tallene tale et tilstrækkelig tydeligt Sprog. Tage vi den 7-aarige Periode fra 1894—95 til 1900—01, altsaa den Tid, der ligger mellem Forliget og Systemskiftet, finde vi paa Statsregnskabet, at den gennemsnitlige Udgift til militære Formaal er paa lidt under 21 Mill. Kr. om Aaret. Jeg har fra de militære Ministeriers Konti udsondret de Udgifter, som vare af rent civil Karakter, og omvendt har jeg fra de civile Konti overført de Udgifter, som vare af militær Beskaffenhed, for saa vidt jeg har kunnet opspore dem. Jeg tror, at Beregningen er saa nær op til de virkelige Forhold som muligt, og den er i hvert Fald gjort med absolut matematisk Objektivitet.

I de sidste 7 Aar af Højres Styre vare Militærudgifterne altsaa knap 21 Mill. Kr. I de næste 9 Finansaar, som Venstre har Hovedansvaret for, finde vi et Gennemsnit af 23½ Mill. Kr., altsaa en Forøgelse med over 2½ Mill. Kr. aarlig, og det er jo dog en Forøgelse, som vejer noget til og spiller sin Rolle, naar man skal bedømme de saare vanskelige Forhold, vi staa i i Øjeblikket. Og naar der fra anden Side henvises til de social-humane Foranstaltninger som en Aarsag til de voksende Udgifter, har det sin Interesse at maale den Forøgelse, som paa de social-humane Omraader har fundet Sted, med Forøgelsen paa de militære Omraader. Det viser sig da, at medens Militærudgifterne, som jeg sagde, fra den ene Periode til den næste Periode ere stegne med over 2½ Mill. Kr. i aarligt Gennemsnit, ere Udgifterne til Alderdomsforsørgelse ikke en Gang forøgede med 1⅓ Mill. Kr. og Statstilskuddet til Sygekasserne ikke en Gang med 1 Mill. Kr. Tilsammen ere altsaa disse to Udgiftsposter, som ere de største af de social-humane Udgifter, og som finansielt set have størst og mest afgørende Betydning, kun stegne med 2½ Mill. Kr. i aarligt Gennemsnit, altsaa netop lige saa meget, som de militære Udgifter ere forøgede med.

Dette er altsaa den Forøgelse af Militærudgifterne, som det hidtil værende Venstre styre forud for Militærlovene har medført. Alt i alt beløber det sig til en Forøgelse paa 23 Mill. Kr. i disse 9 Aar ud over de tilsvarende Udgifter i Højres 7 sidste Regeringsaar. Og endnu langt større bliver selvfølgelig den Forøgelse, som optræder paa de to sidste Finanslove, Finansloven for indeværende Aar og den Finanslov, som vi for Tiden behandle, hvor

Militærlovene i Virkeligheden fuldt ud gøre sig gældende. Paa den forelagte Finanslov, som vi debatterer i disse Dage, ere, som ogsaa min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), gjorde opmærksom paa, de militære Udgifter oppe paa 35,770,000 Kr. eller rettere, de ere noget højere oppe, naar man tager alting med. Det er, som han gjorde opmærksom paa, mellem 37 og 38 pCt. af samtlige budgetterede Statsindtægter. Hvis vi alene holde os til de rent ordinære Indtægter og bortse fra de 6 Mill. Kr., som regnes at skulle indkomme ved Salg af Husmandsobligationer — det er jo ikke blot overvejende en ret ekstraordinær Indtægt, men ogsaa, som Erfaringen har vist, en ingenlunde sikker Indtægtspost —, finde vi, at Militærudgifterne udgøre præcis 40 pCt. af samtlige ordinære Statsindtægter. Og lægge vi dertil Renten af Statsgælden, som organisk hører sammesteds hen, finde vi paa det forelagte Finanslovsforslag noget over Halvdelen af Statens ordinære Indtægter, direkte eller indirekte, som Offer til Militarismen. Jeg synes, at man bør tale noget sagte om Udgifterne til de social-humane Formaal som Kilde til de økonomiske Vanskeligheder, naar man overfor disse vældige Udgifter til Militarismen ser, at samtidig ere Statens Udgifter til Alderdomsforsørgelse, til Sygekasser, til Hjelpekasser, til Arbejdsløsheds-kasser, til Tuberkulosens Bekæmpelse kun budgetterede til at udgøre ikke en Gang 1/10 af de ordinære Statsindtægter.

Det Beløb, som ialt i de sidste 9 Aar er bevilget og forbrugt til militære Foranstaltninger, løber op til ca. 212 Mill. Kr., og lægge vi dertil Beløbet for de to sidste Finansaar, for indeværende Aar og for Aaret 1911—12, naa vi op til omtrent 280 Mill. Kr. eller meget nær 9/10 af hele den Statsgæld, som vi i Øjeblikket ere betyngede med.

Hvis den Militærpolitik, som Socialdemokratiet har krævet, var bleven fulgt, eller hvis blot Venstre, da det kom til Magten, havde fulgt den Militærpolitik, man havde kunnet haabe, at det vilde følge efter den Kamp, Venstre havde ført for at komme til Magten, altsaa havde gennemført dybtgaaende Reduktioner, havde skaaret til med sikker og haard Haand, hvor det gjaldt Militærudgifter, vilde vi nu have haft en stærk finansiell Stilling, saa havde vi kunnet nedbringe Statsgælden i Stedet for at forøge den. Vi vilde da have haft Midler til Fremme af sociale Reforme, der kunde gøre Tilværelsen lidt lysere for dem, der have de mørke Kaar, og til Støtte